

Titlu original (eng.): Dark suspicions

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
WAYNE, LUCY**

Legătură amoroasă / Lucy Wayne

Traducător: Mirela Dorobanțu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2021.

ISBN 978-606-736-388-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31= 135.1

Colecția „EL și EA“

LUCY WAYNE

Legătură amoroasă

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Editura și Tipografia
ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

"EL și EA":

1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe
1092	Patricia Wilson	-Temporar, mireasă
1093	Lindsay Armstrong	-Micuța irlandeză
1094	Catherine Airlie	-Suflete încătușate
1095	Briana Pelman	-Nuntă sub ultimatum
1096	Cynthia Van Rooy	-Joc periculos
1097	Cynthia Harrod- Eagles	-Pe aripile iubirii
1098	Catherine Robinson	-Un seducător parșiv
1099	Anne Hampson	-Castelana
1100	Audrey Weigh	-Vânătoarea de bărbați
1101	Penny Jordan	-Pedeapsă și dragoste
1102	Lacey Dancer	-Pasiune și scandal
1103	Anne Hampson	-Croaziera disperării
1104	Jona Jeffrey	-Ce mai gătim astăzi?
1105	Helen Bianchin	-Magia deșertului
1106	Mary Adler	-Riscul meseriei
1107	Stephane Ardant	-Noapte de magie neagră
1108	Marge Smith	-Muntele pasiunii
1109	Penny Jordan	-Amantul doamnei Parish
1110	Dale Ketcham	-Perechea potrivită
1111	Carole Dean	-Insula din Caraibe
1112	Violet Winspear	-Castelul
1113	Louise Lawson	-O aventură incitantă
1114	Ramona Kissy	-Favorita
1115	Mary Meredith	-Îngerul cu aripi frânte

Capitolul 1

Autoturismul argintiu Mazda RX7, care gonea cu mare viteză condus cu măiestrie de un bărbat înalt și brunet, încetini la un moment dat. "Mai sunt doar vreo douăzeci de kilometri, n-am de ce să mă grăbesc", își spuse mulțumit șoferul.

Încercând să se relaxeze, privi peisajul care se desfășura în fața lui și avu un ciudat sentiment de déjà vu. Era ca și cum recitea pentru a nu știu câta oară romanul preferat după mulți ani și descoperirea că-i place la fel de mult ca prima dată. Scena familiară îi aminti de tinerete, de evenimente petrecute în urmă cu treisprezece ani. "Doamne, cum trece timpul! Cât ne distram", își spuse el ironic.

Peisajul rural i se părea secetos, temperatura prea ridicată și totul părea dezolant, predominând culori de la bej la negrul copacilor scheletici. Cu toate acestea, cerul de culoarea cobaltului te lăsa fără aer.

Peninsula Eyre din sudul Australiei era considerată de puțini

oameni un tărâm de poveste, dar lui îi lipsise mai mult decât se așteptase. Pământul era sărac și ploile sporadice, dar cu toate acestea zona reușea să producă mai mult de o treime din producția de grâu a statului South Australia.

Bărbatul își întinse membrele amortite; fusese un drum greu din multe puncte de vedere. Venea de la Adelaide, urmând coasta Golfului Spencer, dominată de dune de nisip care lăsau la un moment dat loc câmpiilor acoperite de tufișuri și copaci adaptați în zonele aride. Localnicii spuneau că sudul Australiei este sălbăticia creată de om.

Nu, era pentru toți un loc unde ai vrea să trăiești, dar pentru el reprezenta o parte din anii copilăriei pe care o purtase cu el de când plecase. Se întâmplase în urmă cu treisprezece ani, iar acum se întorcea, simțindu-se fiul rătăcitor.

După ce trecuse de aeroport, intrase în North Shields, apoi se îndreptase spre golf. Apa era la fel de albastră cum și-o amintea și încetini ca să facă un popas. Coborî oarecum ezitant, ocoli mașina și se duse spre scaunul pasagerului. Briza îi răvăși părul negru, lăsând soarele să-i mângâie fața. Duse instinctiv mâna la barba care-i acoperea obraji, pe care abia aștepta s-o radă, și-și puse ochelarii de soare.

Unul dintre cele mai spectaculoase porturi ale Australiei, Golful Spencer era de trei ori mai mare decât faimosul Golf Sydney. Bărbatul avea senzația că recunoaște fiecare curbă, plantă sau stâncă a țărmului acoperit de o parte de o fâșie de nisip auriu, iar pe alta de pajște. Pini de Norfolk străjuiau intrarea în centrul comercial al orașelului, în dana căruia se aflau două bărci de pescuit. Ceva mai

departe se zăreau silozurile de grâne, unul mai nou și cu siguranță mult mai mare decât celelalte.

Ducând mâna streășină la ochi, zări două grupuri de camioane care duceau grâne către cheiul unde urmau să fie încărcate pe o navă, în timp ce alta aștepta în apropiere. Câteva iahturi multicolore pluteau pe suprafața apei, în timp ce altele erau ancorate în siguranță. Una peste alta, era o scenă mai pitorească decât vezi pe cărțile poștale.

O mie de amintiri îi năvăliră în minte și deși barba îi acoperea fața, ascunzând orice expresie, ochii îi sclipiră cinic. Acasă. Unde era inima lui. Unde fusese frântă inima lui. Un zâmbet batjocoritor îi schimonosi fața. Inimă frântă? "Nu ai inimă; n-ai avut niciodată!"

Se întoarse nervos la mașină, se strecură la volan și porni motorul. Nu după mult timp, trecu de panoul care ura bun-venit celor care intrau în Port Lincoln.

– Încotro?

Vocea venea din curtea interioară. Trista se întoarse și zâmbi cumnatei sale.

– Fac o plimbare scurtă pe țărm și mă întorc. Am făcut ordine în apartament, am terminat toate treburile casnice și am nevoie de aer curat. Vrei să mă însoțești?

– Nu, mulțumesc. Voi sta aici, cu picioarele ridicate, zise Joanne

bătându-se ușor pe pântecul umflat. Am o scuză foarte bună: respect ordinele medicului până la nașterea copilului.

– Nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i așa? se încruntă Trista. Ești bine?

– Da, sunt bine, nu-ți face griji, iubito. Ray își face pentru noi trei – patru, dacă-l pun la socoteală și pe micuțul ăsta.

– Ești sigură?

– Da. Atâta doar că obolesc repede și m-am cam săturat să aștept. Ultimele săptămâni trec cu o încetineală care mă înnebunește, oftă Joanna, încercând să se așeze mai comod pe sezlong. De ce nu-l iei pe Frank cu tine?

Auzindu-și numele, un câine cu origine dubioasă se ridică și începu să dea din coadă.

– Bună idee. Haide, Frank! Ce nume i-a dat câinelui! Credeam că soțul tău va alege unul mai demn, ca Rover sau Spot.

– Știi și tu cum e Ray. Sau ar trebui să știi – a fost fratele tău cu mult înainte să fie soțul meu, râse Joanne. În realitate, câinele ăsta are față de Frank.

– Acum nu-ți mai putem spune altfel băiete, zâmbi Trista, mângâind animalul pe creștet. Pa, Joanne, ne vedem mai târziu!

Trista suspină și porni spre apele albastre ale golfului, cu câinele gudurându-se pe lângă ea. Nu se putea abține să-și facă griji pentru cumnata ei, care-i era ca o soră. Avusese o sarcină dificilă și așteptase mult până să aibă un copil.

Ray era mai mare cu zece ani decât Trista. O cunoscuse pe Joanne în Adelaide și de aproape șapte ani erau căsătoriți. Erau fericiți și convinși că-și vor mări familia. Timpul trecuse însă și

ajunseseră chiar să discute despre o adopție când Joanne descoperise că e însărcinată cu copilul multdorit. Dacă se întâmpla ceva cu ea sau cu bebelușul...

Trista alungă gândul, dar asta n-o împiedica să-și facă griji. La urma urmelor, Ray și Joanne erau singura ei familie. Avea șaisprezece ani când murise tatăl ei, iar fratele și cumnata ei s-au mutat înapoi în casa familiei Vaughan. "Familia trebuie să rămână unită", susținuse Ray.

După ce a absolvit liceul și s-a angajat ca secretară la firma unui avocat local, Trista a decis să se mute. Inițial, Ray nici n-a vrut să audă ca surioara lui să stea singură, dar după un an au ajuns la un compromis. Bărbatul a renovat micul apartament de la parterul vechii case, pentru ca Trista să se mute acolo. Era astfel destul de aproape ca s-o poată supraveghea și proteja, iar el și soția lui aveau intimitate.

Acum, tânăra porni pe drumul acoperit de pietriș care ducea către țărm. Își strânsese părul castaniu-deschis, lung până la umeri, într-o coadă, dar vântul făcuse să scape șuvițe care-i încadrau obrajii. Tânăra zâmbi și le dădu după urechi când ajunse la Snapper Rock, locul unde fusese fixată o rampă de pe care localnicii își lansau bărcile.

Frank alergă fericit după un stol de pescăruși, care își luară zborul. Tânăra își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și trase adânc în piept aerul sărat.

Petrecuse două săptămâni la Adelaide, la familia Joannei, și asta îi amintise cât de mult îi lipsise marea. Nu că n-ar fi apreciat scurta vacanță în oraș. Se recupera după o răceală, iar mama Joannei o

cocoloșise și o ajutase să-și revină. Oricum, era bine să fie din nou acasă.

Două bărci de pescuit traversară golful și Trista le urmări cu privirea, încercând să-și dea seama ale cui sunt. Nu era Shelly Star, pentru că fratele ei nu mai ieșise în larg de câteva zile.

Acesta era încă un motiv de îngrijorare. Deși fratele ei nu-i spusese nimic, ea avea senzația că afacerea lui nu mergea prea bine. Moștenise Shelly Star de la tatăl lor și după ce avusese câțiva ani slabi la pescuitul tonului, încercase să se extindă și să cumpere ambarcațiunea Blue Dancer. Din nefericire, proprietarul bărcii murise în timpul tranzacției și nu mai avea cu cine să negocieze. Bărbatul dorea s-o achiziționeze, deși fusese neglijată în ultimii doi ani, prost întreținută de căpitanul angajat.

Pentru Ray, barca era viața lui. Urcase la bordul ei încă de când fusese suficient de mare ca să poată ține o undiță și de atunci nu mai dorise altceva decât să fie pescar. Acesta era și motivul pentru care considera un sacrilegiu că o ambarcațiune ca Blue Dancer ajunsese în halul acela.

Frank lăsă un băț la picioarele ei și începu să dea agitat din coadă, așa că Trista îl aruncă departe, iar câinele alergă după el. La un moment dat, auzi pe pietriș scrâșnetul roților unei mașini și ea sesiză absentă că se trânteste o portieră. Nu dădu atenție, deoarece nu obișnuia să socializeze cu străini. Prefera să se limiteze pe cât posibil la Ray și Joanne. "Nu atingi pe nimeni și nimeni nu te atinge". Era mai sigur.

Din acest motiv, nu-i trecu prin minte că ar putea avea companie până când auzi o voce joasă în spatele ei.

– Îmi cer scuze, zise intrusul când ea tresări. N-am vrut să te sperii, adăugă el și zâmbi, lăsând să se vadă dantura perfectă, înconjurată de mustață și barbă.

Ochii îi erau ascunși în spatele ochelarilor de soare în care se reflecta apa mării. Trista se întoarse și se trezi în fața unui bărbat mult mai înalt decât ea – avea peste un metru optzeci și cinci.

– Nu-i nimic. Numai că nu mă așteptam la companie, zise ea, continuând să-l studieze fără voia ei.

Fiind atât de înalt, ar fi putut părea amenințător, dar nu era. Era bine clădit, cu umeri largi, talie îngustă și picioare lungi. Blugii închiși la culoare se mulau frumos pe coapsele musculoase, iar tricoul alb îi evidenția bicepsii și pielea bronzată.

Sigla Pierre Cardin de pe tricou o deranjă însă pe tânăra femeie. De ce oare? Omul avea tot dreptul să-și etaleze succesul. Trent Hardie, șeful ei, se îmbrăca la fel de bine și n-o deranjase niciodată. Ce motiv avea să-l antipatizeze pe acest străin? Avea o mașină scumpă și purta un tricou de firmă. Și?

În fine, era probabil turist, își spuse ea aplecându-se să-l mângâie pe Frank când aduse bățul. Animalul se învârti însă derutat, ca și cum nu știa dacă să-i ceară Tristei să arunce din nou bățul sau să-l studieze pe străin.

Brunetul bărbat se aplecă și mângâie câinele înainte să ia bățul și să-l arunce, făcându-l pe Frank să latre fericit și să alerge după el.

– Care e numele lui? Al câinelui, adăugă el când ea îl privi mirată.

– Frank, reuși ea să răspundă, afectată de vocea lui.

– Frank, repetă bărbatul zâmbind slab.

– E al fratelui meu, care susține că arată ca un Frank. N-a putut

fi convins să-i pună alt nume, așa că a rămas acesta.

– Locuiești în zonă?

– Da, puțin mai sus. Tu de unde ești? Întrebă ea, când îi simți privirea cercetându-i trupul.

– Din Queensland. Cum merge pescuitul?

– Sperăm să fie un sezon bun, răspunse Trista, urmărindu-i privirea îndreptată spre cele două bărci de pescuit, două puncte în mijlocul golului. Ultimul sezon n-a fost strălucit, din cauza vremii. Ianuarie și februarie au fost mohorâte, dar din fericire unele echipaje au avut pe ultima sută de metri câteva capturi care au făcut diferența.

– Familia ta deține o barcă de pescuit ton?

– Da.

Înainte ca Trista să detalieze, le atrase atenția o mașină care tracta o ambarcațiune dotată cu cabină din fibră de sticlă. Urma să fie dusă la rampa de lansare și cei doi urmăriră procesul. Din mașină coborî o figură cunoscută, un bărbat blond la vederea căruia buzele tinerei femei se strânsură. Trista strigă câinele și se întoarse să plece.

– Așteaptă! zise bărbatul, prinzând-o de mână.

Palma rece pe pielea ei înfierbântată o făcu să se înfioare și roși când se întoarse spre străin.

– Vrei să te duc cu mașina?

– Nu, mulțumesc... Trebuie să plec.

Degetele lui o strângeau în continuare și ea avu senzația că-i arde pielea unde o atingeau și i se strânge stomacul. Se uită din nou la el, dorind să-i poată vedea ochii.

– La revedere, reuși să spună în cele din urmă.

El îi dădu drumul și ea se depărtă, instinctul avertizând-o că ar trebui să plece cât mai repede de lângă el. Se opri în capătul cărării să-și tragă răsuflarea înainte să urce dealul. O făcuse din nou; respinsese orice contact, purtându-se ca o adolescentă timidă, nu ca o femeie de douăzeci și unu de ani. Era probabil ceva în firea ei care o făcea să respingă oamenii și să evite orice contact în afara familiei și celor câțiva prieteni. Încercase să se schimbe, dar fără succes.

Faptul că-l văzuse pe Troy Ames n-o ajutase deloc, făcând-o să-și amintească rușinosul eveniment petrecut în urmă cu șase luni. Nici acum nu-și explica de ce acceptase invitația lui la cină. Ar fi trebuit să știe... Primise o lecție asemănătoare când venise acasă de la școala-internat.

Se pare însă că nu învățase nimic și o duruse la fel de tare ca prima dată.

Avea șaptesprezece ani, terminase școala și decisese să iasă cu un grup de fete din Lincoln. Trista, care era mai degrabă sfioasă și introvertită, avusese nevoie de multă voință ca s-o facă. Experiența trăită la o vârstă atât de vulnerabilă o făcuse să se retragă însă și mai mult în carapacea ei și niciun argument al lui Ray sau al Joannei n-o convinsese să mai încerce să cunoască tineri de vârsta ei, mai ales băieți. Nu le vorbise bineînțeles niciodată despre întâmplarea cu Chris Jones.

Acesta era acum căsătorit, avea un copil și probabil nici nu-și mai amintea de serile petrecute cu ea. Patru ani mai târziu, lăsase garda jos și povestea se repetase. Fiul unui om de afaceri din zonă, Troy Ames – înalt, blond și foarte chipeș – era considerat cel mai râvnit burlac din Lincoln. Era cu câțiva ani mai mare decât Trista și s-au

cunoscut într-o sâmbătă călduroasă, pe drumul spre Sleaford Bay. Tânăra se pregătea să schimbe roata la micul ei Sedan când Troy oprise lângă ea și se oferise s-o ajute.

Era plăcut și deschis și au discutat cu lejeritate cât timp el a schimbat cauciucul, după care și-a văzut fiecare de drumul lui. Câteva zile mai târziu, bărbatul a sunat-o și a invitat-o la cină, iar ea a ezitat la început, dar în cele din urmă a acceptat.

În următoarele săptămâni, Troy a fost tot ce-și putea dori de la un companion fără pretenții. Era interesat de ceea ce spunea, era amuzant și atent fără să exagereze, săruturile lui de noapte bună erau ușoare, fără pretenții. Toate acestea o făcuseră pe Trista să se relaxeze. Nu realizase că el acționase exact ca un pescar. Plimbase cu răbdare momeala prin fața ei și așteptase s-o muște, iar ea...

Ajunsa în apartament, Trista făcu duș, se înfășură în prosop și se duse în dormitor să ia haine curate. Oprindu-se în fața oglinzii înalte, se uită critic la trupul ei. Avea picioare rezonabile după părerea ei, iar trupul zvelt era rotunjit exact unde trebuie. Arăta ca orice femeie de douăzeci și unu de ani, decise ea în timp ce trase de elasticul care-i strângea părul. "În cazul ăsta, de ce nu te comporti ca atare și continui să fii o adolescentă naivă?" se întrebă cu amărăciune. Era oare ceva în subconștientul ei care o făcea să se teamă de orice fel de relație? Pentru că trebuia să admită că-i era teamă; teamă de durerea pe care i-o putea aduce respingerea.

Așa fusese mereu. Cum simțea că se apropie cineva, se depărta panicată. "E doar o formă de autoprotecție".

Își aminti chipul acoperit cu barbă al misteriosului străin și senzația uimitoare pe care o trăise când îi simțise degetele pe braț.

Și de el fugise... dar fusese ceva diferit.

Trista se încruntă în fața stativului pe care erau atârnat rochiile. Era în magazinul de unde își cumpăra deseori haine, întrebându-se de ce îi este întotdeauna atât de greu să ia o decizie. În cele din urmă, alese două articole și decise să le probeze. Intră în cabina de probă, știind că acum îi va fi mai greu. Își scoase oftând bluza și fusta și îmbrăcă rochia bleu din crêpe, fără mâneci, care-i evidenția frumos talia. Culoarea i se potrivea și se privi în oglindă din mai multe unghiuri. Nu era prea comună pentru serviciu? Lui Trent îi plăcea s-o vadă aranjată și să arate bine, cum trebuie să fie secretara unui avocat.

Trecu apoi la rochia de culoarea lămâii. Nuanța se asorta perfect cu părul castaniu, pe care ea îl compara cu blana unui șoricel, fără să-și dea seama cum strălucea în soare și cum îi evidenția pielea bronzată și ochii de culoarea alunii.

Din magazin se auzea forfota potențialilor clienți, foșnetul umerășelor care alunecau pe stative și murmurul vocilor. Peretii care despărteau cabinele de probă erau subțiri ca hârtia și Trista ascultă absentă discuția dintre două tinere.

– Rose, cum ți se pare asta?

– Nu e ceea ce caut... Mi-ar plăcea ceva cu o tentă de verde, altfel trebuie să cumpăr alte accesorii.